

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/72/2019
Identifikačné číslo spisu: 5616207683
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5616207683.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. M., bývajúceho v T., zastúpeného JUDr. Jurajom Ďurajdom, advokátom, so sídlom v Žiline, Kukučínova 12, proti žalovanému Mestský hokejový klub 32 Liptovský Mikuláš a.s., so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Partizánov 14, IČO: 36 413 941, zastúpenému JUDr. Jaroslavom Kokavcom, advokátom, so sídlom v Liptovskom Mikuláši, ul. 1. mája 12, o zaplatenie 6 789,50 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4 C 209/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. augusta 2018 sp. zn. 5 Co 128/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 28. novembra 2017 č. k. 4 C 209/2016-130 žalobu zamietol a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. (...) Po právnej stránke aplikoval § 151 ods. 1 a § 167 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj „CSP“) a § 48 ods. 2, § 51 a § 420 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že hráčska zmluva č. F. uzavretá 7. januára 2014 medzi žalobcom a žalovaným napĺňa charakteristiku nepomenovanej zmluvy v zmysle § 51 Občianskeho zákonníka, na ktorú bolo možné aplikovať režim Občianskeho zákonníka. Dňa 8. júna 2015 žalobca (z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaným) odstúpil od zmluvy (podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho došlo k zrušeniu zmluvy od počiatku, teda k zániku zmluvných práv a povinností z o zmluvy (vrátane povinnosti žalovaného uvedenej v čl. I I ods. 10 hráčskej zmluvy). Zánikom zmluvy od počiatku však nezankli všetky právne vzťahy medzi účastníkmi tejto zmluvy. Zostali zachované najmä zodpovednostné vzťahy (nároky zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie a nároky zo zodpovednosti za škodu). Žalovaný bol síce v čase vzniku škody, teda v čase kúpy brankárskeho výstroja žalobcom (2. júla 2014), povinný v zmysle čl. II ods. 10 hráčskej zmluvy poskytnúť (zapožičať na protipodpis) základnú hokejovú výstroj v bežnej kvalite a potrieb hráča a

mužstva s prihladením na výber športovej značky, ktorú si hráč vyžiadala, avšak s tým, že žalobcovi nepreplatil ním zakúpenú brankársku výstroj, nedošlo k porušeniu tejto zmluvnej povinnosti, nakoľko čl. II. ods. 10 hovorí o povinnosti žalovaného poskytnúť (zapožičať) hokejovú výstroj, a nie preplatiť hokejovú výstroj kúpenú hráčom za vlastné finančné prostriedky podľa vlastného výberu. Právna povinnosť žalovaného, preplatiť žalobcom zakúpenú výstroj podľa vlastného výberu, v prípade ak nezabezpečí túto výstroj vo forme vypožičania hokejový klub hráčovi, teda nevyplýva z uzavretej hráčskej zmluvy, a nemôže prameniť ani z obvyklej praxe. Okresný súd konštatoval, že vo vzťahu k nároku žalobcu (povinnosti žalovaného) žalobca neunesol bremeno tvrdenia a v takomto prípade nemožno hovoriť o nejakom právnom základe pre žalobou uplatnený nárok. Upozornil aj na skutočnosť, že samotný žalobca (v žalobe) pri odkaze na bežnú hokejovú prax medzi hokejovými klubmi a hráčmi, v zmysle ktorej, pokiaľ klub nezabezpečí hráčovi potrebnú výstroj, hráč si ju zabezpečí v rozsahu a kvalite podľa zmluvne dohodnutých podmienok v hráčskych zmluvách na vlastné náklady sám, a následne tieto náklady preplatí jeho hokejový klub, uvedené podmieňuje tým, že to má platiť za zmluvne dohodnutých podmienok v hráčskych zmluvách. Takéto zmluvne dohodnuté podmienky hráčska zmluva neobsahuje. Súd prvej inštancie uviedol, že nebol preukázaný právny základ nároku uplatneného v žalobe, preto zamietol žalobu v celom rozsahu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej a jako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. augusta 2018 sp. zn. 5 Co 128/2018 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil a súčasne žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení konštatoval, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 234 ods. 2 CSP, pričom výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vypořiadal sa s rozhodujúcimi skutočnosťami. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Odvolací súd s poukazom na skutkové okolnosti prejednávanej veci a vykonané dokazovanie sa stotožnil so súdom prvej inštancie a jeho postup považoval za plne v súlade so zákonom. Opodstatnenosť argumentov žalobcu, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, odvolací súd neuznal, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Mal za to, že zo strany súdu bol dodržaný postup pri aplikácii sudcovskej koncentracii konania v súlade s § 153 ods. 1, 2, 3 a § 167 CSP a zároveň aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu jasne, určito a zrozumiteľne svoj postup odôvodnil, pričom uviedol dôvody, na ktoré prostriedky procesného úkonu a procesnej obrany neprihliadol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V rámci vady zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP uviedol, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za porušenie práva na spravodlivý proces považoval postup okresného, aj krajského súdu, ktorý pochybil a nesprávne vyhodnotil jeho tvrdenia, ktoré žalovaný nespochybnil, preto podľa dovolateľa zaužívaná prax bola preukázaná. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa názoru dovolateľa zmatečné, neurčité, nezrozumiteľné a z toho dôvodu nepreskúmateľné (nedostatočne odôvodnené). Odvolací súd sa nesprávne vysporiadal s otázkou povinnosti žalovaného na úhradu vzniknutých nákladov v prípade samostatného zaobstarania nevyhnutnej hokejovej výstroje v bežnej kvalite, keď uviedol, že to zo znenia hráčskej zmluvy nevyplýva. Podľa dovolateľa vyslovene táto povinnosť v predmetnom článku uvedená nie je, avšak nepriamo z neho vyplýva, a to v prípade nezabezpečenia potrebnej výstroje pre hráča, je klub (žalovaný) zabezpečenie si takej hokejovej výstroje samotným hráčom v rozsahu, v ktorom by zabezpečil on sám výstroj aj preplatiť, resp. nahradiť škodu vzniknutú hráčovi tým, že bol povinný si predmetnú výstroj zabezpečiť a zaobstarať.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení žiadal dovolanie žalobcu odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Odôvodnenie uvedeného záveru je uvedené v nasledujúcich bodoch.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015).

8. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 319/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

14. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP (tak, ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd tiež pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18. Dovolateľ procesnú vadu podľa § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl v nesprávnom postupe súdov v procese dokazovania a pri hodnotení dôkazov a v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné, neurčité, nezrozumiteľné a z toho dôvodu nepreskúmateľné (nedostatočne odôvodnené). Namietal tiež nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

19. V súvislosti s námietkou dovolateľa o pochybení odvolacieho (i prvoinštančného) súdu v procese dokazovania najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Na základe uvedeného je vyššie uvedená námietka dovolateľa nedôvodná.

20. Dovolací súd v súvislosti s námietkou dovolateľa o porušení § 420 písm. f/ CSP nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu akcentuje, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť

jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“. Dovolací súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá. Zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

21. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP. Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

22. Zhrnúc uvedené nie je dovolacia námietka dovolateľa o porušení práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP opodstatnená, preto v tejto časti dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

23. Dovolateľ v dovolaní výslovne uplatnil aj dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a uviedol, že „odvolací súd sa nesprávne vysporiadal s otázkou povinnosti žalovaného na úhradu vzniknutých nákladov v prípade samostatného zaobstarania nevyhnutnej hokejovej výstroje v bežnej kvalite, keď uviedol, že to zo znenia hráčskej zmluvy nevyplýva. Výslovene táto povinnosť v predmetnom článku uvedená nie je, avšak nepriamo z neho vyplýva, a to v prípade nezabezpečenia potrebnej výstroje pre hráča, je klub (žalovaný) zabezpečenie si takej hokejovej výstroje samotným hráčom v rozsahu, v ktorom by zabezpečil on sám výstroj aj preplatiť, resp. nahradiť škodu vzniknutú hráčovi tým, že bol povinný si predmetnú výstroj zabezpečiť a zaobstarať.“ Uplatnený dovolací dôvod však nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. nevymedzil právnu otázku, ani necitoval rozhodnutia, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť.

24. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre

posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

25. Dovolací súd konštatuje, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky. Dovolací súd je toho názoru, že len samotná polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd, a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (viď komentár autorov Edmund Horváth a Andrea Andrášiová k Civilnému sporovému poriadku).

26. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd môže len konštatovať, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, preto dovolací súd dovolanie dovolateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.